

ตอนที่ 2

ห้องสาวสุกอบุรุษยา

“คุณหนูรอร” คุณหนูของพวกเราเพิ่งฟื้น ร่างกายยังอ่อนแอมาก ตอนนี้กำลังพักผ่อน ไม่อาจพบใครได้ คุณหนูรอรโปรดมาวันพรุ่งนี้เถิดเจ้าคะ” นั้นเป็นเสียงของลี้จู่

จากนั้นน้ำเสียงแหลมสูงอันโอหังก็ดังขึ้น “นางปาวชั้นต่ำ เจ้าเป็นใครกัน บังอาจขวางทางข้ารี อียากโดนโบยตายหรือไร ยังไม่ไล่หัวไปอีก” พุดจบก็ได้ยินเสียง ‘เพียะ’ ลี้จู่ถูกตบจริง ๆ ด้วย

เส้นเชียนโม่ออดขมวดคิ้วไม่ได้ ความรังเกียจบังเกิดขึ้นในใจ เส้นเชียนเสวี่ คุณหนูรอรแห่งจวนกั๋วกงถือกำเนิดจากชุยซือ อาศัยที่เส้นกั๋วกงและชุยซือรักตามใจจึงยโสเอาแต่ใจตัว ถือเป็นตัวแทนของพวกคุณหนูชั่วร้ายเลยทีเดียว เจ้าของร่างนี้ต้องโดนรังแกทั้งต่อหน้าและลับหลังผู้คน ทว่าด้วยนิสัยอ่อนแอชวนให้รังแกของเจ้าของร่างจึงได้แต่แอบโมโหไม่กล้าเอ่ยปากพูดทุกครั้งไป

นางวางถ้ายี้กอลง ส่งสัญญาณบอกให้สวี่หม่วหมั่วปล่อยเส้นเชียนเสวี่เข้ามา ลี้จู่เป็นคนซื่อ เกรงว่าคงถูกรังแกเป็นแน่ สวี่หม่วหมั่วเข้าใจ เอาผ้าแพรมารัดบนใบหน้านางอย่างเบามือเพื่อปกปิดรอยแผล จากนั้นก็ร้องขึ้น “ลี้จู่ ให้คุณหนูรอรเข้ามาเถิด”

เส้นเชียนเสวี่แค้นเสียงหยัน เดินอย่างโอหังเข้าห้อง ครั้นได้กลิ่นยา ก็โบกผ้าเช็ดหน้าไปมาจนเกินงาม ร้องเสียงแหลม “ตายจริง พี่ใหญ่ช่างโหด

ยิ่งนัก เพลิงลูกโหมขนาดนั้นแต่กลับเผาไหม้ไม่ตาย ทั้งยังฟื้นเร็วปานนี้!”

คุณหนูรองกล่าวเกินไปแล้ว ลวีจูนไม่ไหว หมายถึงก้าวเข้าไป ถกเถียงกับอีกฝ่าย แต่กลับถูกสวี่หมัดหมัดตึงตัวไว้ หญิงชราสายหน้าเงิบๆ บอกให้ใจเย็น จากนั้นจึงขยับไปอยู่ข้างเส้นเขียนโม่ ยืนในตำแหน่งที่สะดวกต่อการปกป้องยิ่งกว่าเดิม

เส้นเขียนโม่กวาดตามองเส้นเขียนเสวี่ยอย่างเฉยเมย นางอายุเพียงสิบห้าสิบหกปี สวมอาภรณ์สีชมพู ปักปิ่นระย้าาววับ เครื่องประดับเต็มร่าง หน้าตาสะอาดหมดจด สวยงามน่าเอ็นดู ทว่ากิริยาเซิดหน้าเซิดอก รวมไปถึงความโอหังของเจ้าตัวแสดงให้เห็นว่าเป็นคุณหนูที่ถูกเอาใจจนเสียนิสัย

เส้นเขียนโม่พยายามค้นหาความทรงจำของเจ้าของร่าง พบว่าด้วยนิสัยปากเบี๊ยกอ่อนแอทำให้ถูกอีกฝ่ายรังแกไม่น้อย ถึงขนาดตกใจอย่างมาก เพียงเพราะได้ยินเสียงของอีกฝ่าย

เมื่อนึกถึงตรงนี้ นางจึงกวาดสายตามองเส้นเขียนเสวี่ยด้วยความเย็นเยือก เส้นเขียนเสวี่ยเห็นเส้นเขียนโม่ที่ใช้ผ้าแพรปิดบังใบหน้าของตนด้วยสายตาเย็นชาก็ตะลึงงันไป นั่นยังเป็นเส้นเขียนโม่ที่เมื่อก่อนเห็นตนที่ไรเป็นต้องตัวเกร็งทำอะไรไม่ถูกอยู่หรือไม่

เส้นเขียนโม่มั่นใจว่าตัวเองไม่ยากลดตัวไปทะเลาะกับเด็กผู้หญิง ดังนั้นจึงนั่งกินจิกอย่างสบายอารมณ์พลางเอ่ย “เป็นดังที่เจ้าเห็น ข้ายังไม่ตายได้เห็นแล้วก็ไปเสียเถอะ ท่านหมอบอกว่าข้าต้องพักผ่อนเงิบๆ”

“เส้นเขียนโม่ ข้าอุตสาห์หวังดีมาเยี่ยมเจ้า แต่เจ้ากลับกล้าไล่ข้า ช่างไม่เจียมตัวเสียบ้าง!” เส้นเขียนเสวี่ยเดือดดาล “ข้าได้ยินว่าเจ้าเสียโฉม จึงอุตสาห์มาเยี่ยมเจ้าเป็นการพิเศษ” นางสำรวจใบหน้าของเส้นเขียนโม่ด้วยท่าที่ยินดีต่อความโชคร้ายของผู้อื่น

เส้นเขียนโม่เพียงขมวดคิ้วไม่แยแส คนเยี่ยงเส้นเขียนเสวี่ย นางไม่จำเป็นต้องไฉ่หน้าหรือ

เส้นเขียนเสวี่ยเห็นตัวเองถูกเมิน ความเดือดดาลก็พลันทบทวี หากเส้นเขียนโม่ทำท่ากลั้วหัวหดเหมื่อนเมื่อก่อน บางทีนางอาจไม่โมโหขนาดนี้ ทว่าเส้นเขียนโม่ต่างไปจากที่คิดเอาไว้ ดูเยือกเย็นจนนางเองร้อนรน

เส้นเขียนสวี่จึงสาวเท้าไปยังข้างเตียง ยืนมือหมายจะกระชากผ้าแพร ซึ่งคลุมหน้าของเส้นเขียนไม่ออก

เส้นเขียนไม่ลอบถอนหายใจ คิดว่าเด็กคนนี้น่ารำคาญจริง ไล่อย่างไรก็ไม่ไป จะทำให้นางลำบากใจให้ได้ไซหรือไม

เมื่อเห็นอีกฝ่ายลงมือ เส้นเขียนไม่ก็ยกมือจับข้อมือของเส้นเขียนสวี่ไว้นั่น เส้นเขียนสวี่ซึ่งโดนคว้าข้อมือเสียหลักถลาล้มลงที่ข้างเตียง เส้นเขียนไม่ดึงปิ่นทองจากมวยผม จ่ออยู่เบื้องหน้านางทันใด จากนั้นก็พูดเสียงเย็น “น้องรอง หากเจ้าไม่สำรวมแล้วมือข้าสั่นขึ้นมา เจ้าว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

เมื่อเห็นปิ่นเย็นเฉียบจ่อที่ใบหน้า เส้นเขียนสวี่ก็ตกใจจนหน้าซีดขาว กล่าวด้วยความหวาดหวั่น “เจ้า เจ้าบังอาจนัก ยังไม่วางมือลงอีก!”

เส้นเขียนไม่เลิกคิ้วพลางยิ้ม ทว่ามือไม่ขยับสักนิด มองหน้าอีกฝ่ายด้วยอาการปกติ นางเรียนฉินหนาและसानต้า¹ มาก่อน ผิมือไม่เบาเลยทีเดียว กับแค่เด็กสาวที่อาละวาดลงไม้ลงมือกับผู้อื่น ไม่อยู่ในสายตานางหรอก

เส้นเขียนสวี่เดือดดาลแทบกระอักโลหิต นางเคยพ่ายแพ้เส้นเขียนไม่เสียที่ไหนกัน มีแต่เส้นเขียนไม่ที่ต้องนำตานางยามอยู่ต่อหน้านาง นางจ้องพลางตวาดใส่สาวใช้สองคนที่ทำอะไรไม่ถูกอยู่ด้านหลัง “พวกป่าวชั้นต่ำสองคนนั้น ยังไม่รีบเข้ามาช่วยอีกหรือ!”

เมื่อครูเส้นเขียนไม่ลงมืออย่างรวดเร็ว ส่วนสาวใช้ทั้งสองนางก็คุ้นเคยกับการเป็นจิ้งจอกอาศัยบาร์มีเสื่อเป็นประจำ ไหนเลยจะเคยเห็นคุณหนูใหญ่ แกร่งกล้าจึงพากันตกใจ เวลานี้เมื่อได้ยินเสียงร้องของเส้นเขียนสวี่ถึงได้สติ รีบเข้าไปหมายจะดึงตัวเส้นเขียนไม่ ทว่าสวี่ห่มผ้าห่มและลี้จู่ต่างปกป้องอยู่ข้างตัวเส้นเขียนไม่ ทำให้สาวใช้ทั้งสองไม่อาจเข้าถึงตัวได้เลย

---

¹ ฉินหนาเป็นหนึ่งในศิลปะการต่อสู้ของจีน โดยจะโจมตีจุดอ่อนตามร่างกายของคู่ต่อสู้ เช่น ข้อกระดูก จุดลมปราณ หรือส่วนต่างๆ ของร่างกายเพื่อให้อีกฝ่ายไม่อาจตอบโต้กลับ ส่วน ซานต้าก็เป็นหนึ่งในศิลปะการต่อสู้ของจีนเช่นกัน โดยเป็นการผสมผสานระหว่างมวยและมวยปล้ำ สามารถเตะ จับกุม และกวาดเท้าได้

ในยามปกติ ลวีจู้และสวีหมั่วหมั่วต่างต้องรองรับอารมณ์ของเส้นเขียนเสวี่และซำรับใช้จนเต็มกลืน ยากนักที่จะได้อาณินเจกเช่นวันนี้ พวกนางย่อมสาแก่ใจอย่างยิ่ง แม้จะประหลาดใจว่าเหตุใดคุณหนูในวันนี้จึงต่างจากวันวาน สุขุมเยือกเย็น ใจเด็ดกล้าหาญ ผิดแผกไปจากอดีตมากเหลือเกิน แต่ไม่ว่าคุณหนูจะเป็นเช่นไร คุณหนูก็ยังคงเป็นคุณหนูของพวกนางตลอดกาล เป็นผู้ที่พวกนางต้องปกป้องด้วยชีวิต

เส้นเขียนเสวี่โมโห มองเส้นเขียนโม้ตาขวาง ดวงตาหงส์แพะจะลุกเป็นเพลิง

เส้นเขียนโม้มองเหยียดเส้นเขียนเสวี่ เอ่ยเสียงเรียบ “น้องรองวันนี้เข้าอ่อนเพลีย หากเจ้ายังไม่กลับไปอีก มือข้าจะไร้เรียวแรง ถึงเวลานั้นก็จงอย่าได้โทษที่ข้ากรีดหน้าเจ้า เจ้าคงไม่อยากให้ใบหน้าของเจ้าเป็นแบบเดียวกับข้ากระมัง”

ต่อให้เส้นเขียนเสวี่โอหังชอบหาเรื่อง แต่ก็ไม่โง่ เมื่อเทียบกับการถูกดูแคลน ใบหน้าของนางย่อมสำคัญกว่า นางจึงได้แต่กลั่นใจระับความแค้น เดินจากไปอย่างไม่เต็มใจ ได้แต่แอบคิดว่า ไม่ว่าอย่างไรหน้แค้นหนนี้ย่อมต้องเอาคืนจากเส้นเขียนโม้ให้ได้

พูว์! เส้นเขียนโม้พึงพนักเตียงแล้วถอนหายใจ ร่างนี้ช่างอ่อนแอเหลือเกิน หากเป็นร่างกายที่แท้จริงของนาง ไท่นเลยจะรู้สึกเหนื่อยแบบนี้

ลวีจู้และสวีหมั่วหมั่วโล่งใจ มองเส้นเขียนโม้ด้วยแววตาที่เปลี่ยนไป ลวีจู้ตื่นเต้นอย่างยิ่ง วันนี้คุณหนูช่างเก่งกล้านัก ถึงกับกล้าสู้เส้นเขียนเสวี่ซึ่งหน้า ทั้งยังไม่เสียเปรียบอีกด้วย ต่อไปนางก็ไม่ต้องทนรองรับอารมณ์คนเหล่านั้นอีกแล้ว!

สวีหมั่วหมั่วยินดียิ่งกว่า หลังจากผ่านเหตุการณ์เพลิงไหม้ คุณหนูก็เข้มแข็งขึ้น สุทธิณที่อยู่บนสวรรค์จะต้องปกป้องไม่ให้คุณหนูโดนรังแกอีกเป็นแน่ จะได้อยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุขเสียที!

การสู้กับคุณหนูโอหังชั่วร้ายเยี่ยงเส้นเขียนเสวี่ย่อมต้องทำเหมือนผ่าศพ ต้องลงมือให้ไวและแม่นยำ เส้นเขียนโม้กินใจที่ที่ยังกินไม่หมดพลงครุ่นคิดในใจ

หลังจากกินเสร็จ อาศัยที่ร่างกายดีขึ้น นางจึงคิดจะออกไปชมสวน
ด้านนอก แต่กลับมีคนเข้ามาเสียก่อน